ROČNÍK VI | říjen–listopad 2026

Farní listy

Luhačovice, Pozlovice a Horní Lhota

Nezabývejte se tím, co budete jíst a co pít, ani se tím neneklidňujte. Všechny ty věci vyhledávají pohané tohoto světa, ale váš Otec ví, že je potřebujete.

LK 12,29–30

Buďme vděční

Milí farníci, myslím, že vděčnost je věc, na kterou nesmíme zapomínat. Jedním takovým projevem vděčnosti bývá v září poděkování za úrodu. I když dnes máme všech potravin dostatek, neměli bychom to brát jako samozřejmost. Vypěstování a dozrávání úrody je přece jeden ze zázraků stvoření, kterým se Bůh stará o náš život na zemi, a je tedy na místě mu za to poděkovat.

Po uplynutí léta si rovněž s vděčností můžeme uvědomit, jak jsme strávili čas rekreace a dovolených. Přitom můžeme prožít různé zdánlivé náhody, ve kterých ovšem můžeme také objevovat, jak se o nás Pán Bůh stará.

Já jsem takový dotek Boží péče zažil na cyklopouti do Levoče. Po dvou dnech cesty mě začal obtěžovat kašel a rýma. Jinak jsem se necítil špatně, jenom to bylo dost otravné. Proto jsem s vedoucím po noclehu v jedné škole před další etapou domlouval převoz autem s tím, že bych se rád stavil někde v lékárně pro sprej do krku a nějaké větrové tablety. Jenže byla sobota a otevřená lékárna v dosahu nebyla. Můj rozhovor ovšem zaslechl pan školník, který si právě přišel od naší výpravy školu převzít. Okamžitě zavolal manželce, která je ušní a krční lékařkou. Pak mě vzal k nim domů, což bylo jen pár minut od školy. Tím se mi dostalo rovnou odborného vyšetření a paní doktorka mi potvrdila, že by to mělo brzy přejít. Současně mi věnovala i léky, které jsem potřeboval. Takže bylo namístě děkovat nejen oněm manželům, ale také Boží prozřetelnosti.

Samozřejmě, že oblastí, ve kterých je dobré nezapomínat na vděčnost jak lidem, tak Bohu, je určitě celá řada. Třeba máte také nějakou zvláštní zkušenost s Boží prozřetelností, o kterou byste se mohli podělit ve Farních listech.

kaplan Josef

Poděkování za společnou cestu a nový začátek pro naši farnost Horní Lhota

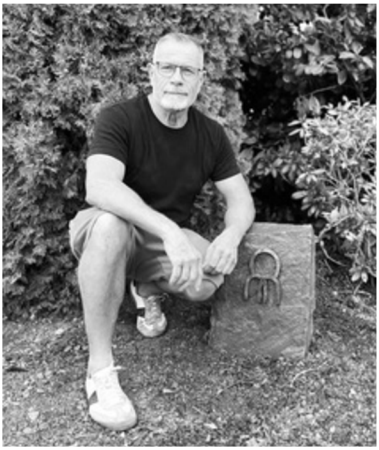
Eva Řeháková

Milí farníci,
v těchto dnech prožíváme významnou změnu v životě naší farnosti. Po deseti letech služby odešel otec Jiří Ševčík do nového působiště a farnost Horní Lhota byla svěřena do správy farnosti Luhačovice.
Zde na tomto místě bych chtěla ze srdce poděkovat otci Janu Stonovi za velmi vřelé přijetí naší farnosti. V zářijových Farních listech (ročník VI/září 2026) byla Horní Lhota oficiálně přijata do tohoto společenství krásnými slovy otce Jana, ale také redakcí FL, z nichž byla cítit otevřenost, laskavost a snaha porozumět naší situaci. Děkuji za citlivý přístup a vstřícnost, kterou nám otec Jan společně s kaplanem otcem Josefem od samého začátku projevují. Moc si toho vážíme.
Již v pátek 28. srpna proběhla první společná schůzka pastorační a ekonomické rady s novým duchovním správcem. Bylo to velmi povzbudivé setkání, během něhož zazněla ochota společně hledat cesty a řešení nově vzniklé situace. Vnímám vzájemnou otevřenost, dobrou vůli a snahu spolupracovat tak, aby se naše farnost mohla dál rozvíjet a aby se všichni cítili přijati a vyslyšeni. Za to jsme velmi vděční. Současně se ohlížíme za krásnými deseti lety, která jsme mohli prožít s otcem Jiřím. Byla to léta naplněná společnou modlitbou, slavením mší svatých, poutěmi, ale i mnoha osobními setkáními. Otec Jiří byl součástí našich radostí i starostí a provázel nás důležitými okamžiky života našich rodin i celé farnosti. Naše poslední společná pouť na Provodov 9. 8. 2026 byla proto plná vděčnosti (viz foto). Děkovali jsme za vše dobré, co jsme během těchto let obdrželi, ale také jsme prosili za mír ve světě, za církev, naši farnost i naše rodiny. Každý z nás přinesl Bohu také své osobní prosby a poděkování. Otci Jiřímu chci ještě jednou z celého srdce poděkovat za všechno, co pro naši farnost vykonal. Děkujeme za jeho službu, obětavost i za lidskou blízkost, kterou nám po celých deset let věnoval. Přejeme mu mnoho zdraví, radosti a Božího požehnání v jeho novém působišti v Bystřici pod Hostýnem.
A nám všem vyprošujme, aby nás Pán vedl na nové cestě, kterou společně začínáme. Věřím, že s Boží pomocí, vzájemným pochopením a ochotou ke spolupráci dokážeme navázat na vše dobré, co bylo vykonáno, a dále budovat živé a přátelské farní společenství.

Stezka, která spojuje minulost se současností

Ivan Láska, radní Zlínského kraje pro kulturu a cestovní ruch

Když se řekne Cyril a Metoděj, většina z nás si vybaví Velehrad, Velkou Moravu a počátky naší vzdělanosti a křesťanské kultury. Jejich odkaz ale překračuje hranice regionů i států a právě na této myšlence stojí **Cyrilometodějská stezka**.

Jde o síť poutních a turistických tras propojujících místa spojená s působením a odkazem soluňských bratří. V České republice směřují především k Velehradu a od roku 2021 je Cyrilometodějská stezka držitelem prestižní certifikace Kulturní stezka Rady Evropy.

Zlínský kraj hraje při jejím rozvoji mimořádnou úlohu. Velehrad je jedním z nejvýznamnějších poutních míst naší země a cyrilometodějská tradice je hluboce vepsána do historie našeho regionu. Chceme proto, aby stezka nebyla jen čárou v turistické mapě, ale aby ji lidé při putování skutečně vnímali a měli na ní také potřebné zázemí. Postupně by proto podél jejích tras měly přibývat například odpočívky, jednoduchá nocoviště nebo další vybavení pro poutníky.

Milníky připomínají příběh stezky

Zvláštní místo mezi těmito prvky mají milníkové kameny. Jedny z prvních jsme vloni instalovali na Velehradě, na Žítkové nebo ve Skalce u Trenčína. A pokračujeme dále. Letos v létě jsme řadu z nich podél stezky osadili také na Luhačovicku a Uherskobrodsku. Jsou vytvořeny z pískovce a jejich podoba odkazuje přímo k cyrilometodějskému dědictví. Názvy míst na nich najdete v latince i hlaholici, písmu neodmyslitelně spojeném s působením slovanských věrozvěstů.

Milníky přitom nejsou jen obyčejnými ukazateli. Mají být znamením, že člověk putuje po cestě, která je součástí mnohem většího příběhu. Místem, u něhož se může na chvíli zastavit a připomenout si odkaz, který přetrval více než jedenáct století.

Možná právě dnešní uspěchaná doba znovu ukazuje, jakou hodnotu může mít obyčejná pěší cesta. Nemusíme přitom ujít stovky kilometrů. Někdy stačí vyrazit na jediný den, zpomalit a více vnímat krajinu a místa, kolem kterých běžně jen projíždíme.

Na Cyrilometodějské stezce se přirozeně potkává duchovní rozměr poutnictví s turistikou, historií a poznáváním našeho kraje. Pro někoho může být cestou víry, pro jiného výletem za památkami a přírodou a pro dalšího příležitostí na chvíli vystoupit z každodenního shonu. Budu rád, pokud se na Cyrilometodějskou stezku, třeba jen na pár kilometrů, vydáte i vy.

Mozaika

Jiří Šťasta, vedoucí Dílny Všech svatých

Drazí farníci,
v minulém čísle jsem vám představil celou novou mozaiku na farním centru. Dnes bych se s vámi rád zastavil u prvního obrazu, nejblíže k městu, u Zvěstování Panně Marii.

Evangelista Lukáš začíná prostě: „V šestém měsíci byl anděl Gabriel poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret“ (Lk 1,26). Poslán. A proč je anděl na mozaice v pohybu? Protože takový je jeho úkol. Je poslem, který přichází. Stojí rozkročen, jako by právě došel z dlouhé cesty a ještě se nezastavil. Připomíná slova proroka: „Jak líbezné jsou na horách nohy toho, jenž nese radostnou zvěst“ (Iz 52,7). Bůh nečeká, až k němu člověk dojde. Sám se vydává na cestu k nám.

V ruce drží anděl hůl. V ikonografické tradici je to hůl posla, znamení, že nepřichází ve vlastním jménu, ale jako vyslanec Krále. Je to zároveň hůl poutníka. Na jejím vrcholu však plane drobný červený plamen. Je to první jiskra Ducha svatého, který prochází celou mozaikou až k obrazu Letnic. Písmo ostatně o andělích říká, že Bůh činí své služebníky plamenem ohně (srov. Ž 104,4; Žid 1,7).

Všimněte si andělova křídla. Nerozpíná se jen za jeho zády, ale přechází přes celý obraz a zahaluje i Marii. Je to výtvarné vyjádření andělových slov: „Duch Svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní“ (Lk 1,35). Slovo „zastínit“ připomíná oblak, který kdysi zahalil stánek setkání, když jej naplnila Hospodinova sláva (Ex 40,34–35). Žalmista se modlí: „Svými perutěmi tě přikryje, pod jeho křídly nalezneš útočiště“ (Ž 91,4). Maria se nyní sama stává živým stánkem, v němž Bůh přebývá.

Proč má Maria v ruce džbán? Starobylé vyprávění z 2. století, tzv. Protoevangelium Jakubovo, líčí, že Maria vyšla se džbánem nabrat vodu, a tehdy uslyšela hlas, který ji zdravil. Tato tradice žije dodnes. V Nazaretu stojí pravoslavný kostel sv. Gabriela, postavený přímo nad pramenem, a nedaleko je tzv. Mariina studna. Právě zde východní křesťané kladou první setkání anděla s Pannou. Proto Maria na mozaice stojí u studny.

Přišla si pro obyčejnou vodu, ale dostává jinou. Ježíš jednou u studny řekne: „Voda, kterou já mu dám, stane se v něm pramenem vody tryskající do života věčného“ (Jan 4,14). Maria je první, kdo tento pramen přijímá, ne do džbánu, ale do svého srdce. Svatý Augustin říká, že Maria počala Krista dříve ve své mysli než ve svém lůně (Kázání 215,4). Její odpověď „Jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova“ (Lk 1,38) otevírá pramen spásy pro celý svět. Svatý Irenej z Lyonu to vyjádřil slovy: „Uzel Eviny neposlušnosti

byl rozvázán Mariinou poslušností. Co panna Eva svázala nevěrou, to Panna Maria rozvázala vírou“ (Proti herezím III,22,4).

Proč právě voda a proč tady v Luhačovicích? Naše město žije z pramenů. Lidé sem přijíždějí, aby se napili a našli úlevu. Mozaika jim připomíná, že je ještě jiný pramen, hlubší než všechny lázeňské. Prorok Izaiáš slibuje: „S veselím budete čerpat vodu z pramenů spásy“ (Iz 12,3). Kéž každý, kdo kolem projde, přinese k tomuto prameni i svůj džbán.

Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní.

Svými perutěmi tě přikryje, pod jeho křídly nalezneš útočiště.

Jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova.

Rozhovor s bývalým kaplanem P. Stanislavem Trčkou

Vedla Klára Bětíková

Otče Stanislave, působil jste v našich farnostech v letech 2014–2017. Co pro vás bylo během tohoto působení největší radostí?

Radostí bylo jistě více. Rád jsem pracoval s dětmi a mládeží – ať už v hodinách náboženství nebo jindy, při různých poutích, výletech (či jiných akcích) s rodinami.

A samozřejmě každé udělování svátostí těm, kdo o ně opravdu stojí, každá modlitba, při níž se setkávám s Bohem, každé slavení mše svaté, při níž se zpřítomňuje Oběť Pána Ježíše za nás – to je radostí kněze, ať už působí kdekoliv.

Bylo něco, co vás během služby u nás překvapilo?

Co mě tenkrát překvapilo asi nejvíc, byl samotný fakt, že mě otec arcibiskup poslal působit do rodného děkanátu, tak blízko mého rodiště (ne že by se to nedělo vůbec, ale není to obvyklé).

Jinak si nevzpomínám, že by mě něco vyloženě překvapilo, ať už pozitivně nebo negativně. Možná proto, že to nebylo mé první působiště. A také je možné, že díky tomu, že jsem těch míst prošel celkově už víc, tak mi možná něco splývá dohromady.

Kam směřovaly vaše kroky dál?

Z Luhačovic jsem šel – opět jako kaplan – do Holešova, kde jsem strávil následující dva roky. Pak jsem byl poslán na své první samostatné farářské místo do Chropyně. K tomu jsem měl ještě Břest a Kyselovice.

Po dalších šesti letech, což bylo vloni, jsem byl přeložen do Vřesovic u Prostějova, opět mám tři farnosti. Kromě Vřesovic ještě Pivín a Klenovice na Hané.

A po duchovní stránce – objevil jsem poklad nevýslovné hodnoty. Poklad dobře ukrytý a hluboko zakopaný. Perlu neocenitelné krásy. Tradiční latinskou mši svatou („tridentskou“ či „starou“ liturgii). Mši svatou tak, jak se slavila celá dlouhá staletí. Při zpětném pohledu vidím, že jsem k ní ve svém nitru tíhl už delší dobu, ale zřejmě musel dozrát čas, musel jsem k tomu dozrát já sám.

Změnil se nějak váš pohled na kněžskou službu během let?

To souvisí s tím objevem tradiční mše svaté. Ne že by se tím nějak změnil obsah kněžské práce. To ne. Ani nauka víry, ta už vůbec ne.

Jde o to, že jsem vždycky měl velkou eucharistickou úctu. A vnímal jsem, že by bylo potřeba tu úctu Pánu Ježíši přítomnému v Eucharistii nějak víc projevovat a opravdověji žít. A v tradiční latinské mši svaté jsem nalezl v plnosti to, co jsem hledal. Ne že by se nová mše svatá nedala sloužit důstojně, zbožně, s úctou. Ale z té staré mše to vyloženě vyzařuje. Obsahuje spoustu modliteb, úkonů, gest, které bohužel při liturgické reformě zmizely (nebo byly brutálně osekány) – a je to škoda, protože ony tam prostě patří. Celý ten obřad (nejde ani zdaleka jen o latinský

jazyk) je nesmírným vyjádřením úcty k Bohu. Úplně z něj čiší, že jde o zpřítomnění Oběti Pána Ježíše na Kalvárii, že to není pouze nějaká besídka či společenská událost. Když je kněz obrácen čelem ke svatostánku, k oltáři, ke kříži, je sice zároveň „zády k lidu“, ale není to vyjádřením nezájmu o věřící, ale spíše kněz v čele lidu a jeho jménem předstupuje před Boha, který je opravdově přítomen ve svatostánku. Tak se k Němu nechci obracet zády. A že jsem přitom obrácen „zády k lidem“? Když sedíte v kostele v lavicích, tak jste „zády“ k lidem, kteří jsou v lavicích za vámi – a lidé, kteří sedí před vámi, jsou k vám zády. Ale to není přece nic špatného, vždyť jste všichni otočeni směrem k oltáři, směřujete k jednomu cíli. Proto jsem pevně přesvědčen, že kněz, ať už slouží mši svatou podle kteréhokoliv obřadu, by měl být rovněž otočen stejným směrem společně s lidem. Čelem k Pánu Ježíši ve svatostánku.

Co rád děláte ve volném čase?

Někdy se projdu (třeba s růžencem v ruce), někdy čtu – zvláště duchovní literaturu.

Je nějaký biblický verš, který vás v životě zvlášť provází?

Jan 2,5: „Udělejte, cokoliv vám řekne.“ Jsou to slova Panny Marie na svatbě v Káni Galilejské, kterými povzbuzuje služebníky, aby se řídili tím, co jim řekne Ježíš. Věřím, že není důležité, co si o nás myslí nebo říkají druzí lidé, ale co nám říká Bůh.

A pak také Řím 12,2: „Nepřizpůsobujte se už tomuto světu, ale změňte se a obnovte svoje smýšlení, abyste dovedli rozeznat, co je vůle Boží…“ – což s tím také souvisí.

Chtěl byste něco na závěr vzkázat farníkům?

Všechny pozdravuji a vyprošuji Boží požehnání. Na všechny současné i bývalé farníky myslím denně v modlitbách.

Otče Stanislave, děkujeme za váš čas věnovaný rozhovoru pro naše Farní listy a také za vaše modlitby. Přejeme vám vše dobré, ať vás Duch Svatý naplňuje radostí a pokojem.

Prohlášení Rady Iustitia et Pax:

Nepodléhejme dezinformacím, stůjme na straně obětí ruské agrese

cirkev.cz

Ruská agrese proti Ukrajině přinesla statisíce obětí, miliony vysídlených lidí a nezměrné lidské utrpení. Přesto v české společnosti sílí hlasy, které odpovědnost agresora zpochybňují nebo přebírají proruské dezinformace. Jaké jsou příčiny těchto postojů a proč je důležité stát na straně napadených? Přinášíme prohlášení Rady Iustitia et Pax Česká republika, které vybízí k rozlišování, solidaritě a konkrétní pomoci Ukrajině.

Nepodléhejme dezinformacím: Ukrajina a Ukrajinci jsou oběťmi Putinovy agrese a potřebují naše modlitby, konkrétní pomoc, solidaritu a oporu

Je alarmující, kolik lidí kolem nás, našich sousedů, ba dokonce našich příbuzných přebírá proruské postoje, relativizuje ruskou agresi na Ukrajině a nekriticky věří dezinformacím.

Skutečný rozsah ruské agrese se během války nedá přesně popsat, avšak už jen z údajů Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva je patrné, kolik utrpení ruští vojáci na Ukrajině způsobili. Úřad prověřil nejméně 16 431 zabitých a 48 613 zraněných civilistů. Mezi nimi 803 zabitých a 2 960 zraněných dětí. Více než 20 tisíc dětí bylo deportováno nebo násilně přemístěno (podle portálu Children of War), z nich se jich podařilo vrátit pouze dva a půl tisíce. Podle Mezinárodní organizace pro migraci zůstává přibližně 3,7 milionu Ukrajinců vysídleno uvnitř Ukrajiny. V Evropské unii pak nalezlo dočasnou ochranu 4,41 milionu lidí, kteří uprchli před válkou na Ukrajině.

Ruská armáda opakovaně útočí ničivými zbraněmi na civilní infrastrukturu, na obchodní centra, školy, nemocnice, kostely. A podle posledních zpráv ruská armáda překročila další tabu, když útočí na civilisty pomocí autonomních dronů, které si samy vyhledávají cíle bez dohledu operátora. Nemluvě o opakovaných ruských výhrůžkách Ukrajině i evropským zemím nukleárními zbraněmi.

Ruská agrese naplňuje veškerá kritéria nespravedlivé války na rozdíl od ukrajinské obrany, kterou lze s morální jistotou nazvat spravedlivou podle kritérií uvedených v Katechismu katolické církve (čl. 2307–2314).

Sama lidskost člověku velí stát na straně napadených, trpících a obětí, nikoli agresora. A přesto se najde nemálo lidí, kteří soudí, že si „Ukrajinci za válku mohou sami, kvůli tomu, jak se chovali k etnickým Rusům na východní Ukrajině“, že „jsou fašisti“, „schválně válku prodlužují“ a „nechtějí jednat o míru“.

Všechny tyto a podobné argumenty byly vyvráceny, a přesto je stále opakují někteří politici a osobnosti veřejného života, včetně duchovních. A co hůř, občanů, kteří jim přitakávají, spíše přibývá než ubývá.

Hlavní důvod, proč se to děje, je možné nalézt ve výroční zprávě BIS za rok 2025, kde se píše, že „pokračuje informační

izolace té části české společnosti, která přijala kanály produkující dezinformace a konspirace jako svůj pravidelný zdroj informací o společenském dění. To ji činí zranitelnou vůči vlivovým operacím cizí moci…“

Mnohem těžší je odpovědět na otázku, proč někdo přijme dezinformační kanály za důvěryhodný zdroj informací. Může za to nedostatek vzdělání či kritického myšlení? Téměř neomezená možnost šířit na sociálních sítích „nekonformní názory“ a tím si zvedat sebevědomí? To vše je pravda, ale psychologové upozorňují ještě na jiné, hlubší důvody, proč jsou lidé náchylní přimknout se k dezinformacím.

Brutální válka na Ukrajině v nás probouzí strach, úzkost, nejistotu, obavy z budoucnosti. Podvědomě máme snahu čelit vnitřní bolesti tím, že najdeme a přijmeme rychlé řešení, například mír podle ruských not, odůvodněný výše zmíněnými argumenty.

Instinkt přimknout se v krizi k autoritáři je pochopitelný. Zralejším postojem je ale připustit si obavy a nenechat se jimi ovládnout.

„Pravda je subtilní,“ říká papež Lev XIV., „zjevuje se nám v našem vnitřním dialogu s Bohem i v otevřeném a uctivém dialogu s našimi bližními. Pravda není území, které je třeba bránit, ale dobro, o které je třeba se dělit.“ Nebojme se sdílet s druhými své obavy a také touhu po míru chránícím důstojnost každého člověka, který – na Ukrajině ani jinde – není možný bez pojmenování bezpráví, bez jasného rozlišení mezi agresorem a napadeným.

biskup Tomáš Holub, předseda Rady Iustitia et Pax Česká republika

RADA IUSTITIA ET PAX
Česká Republika

Rada Iustitia et Pax Česká republika působí při České biskupské konferenci a věnuje se podpoře spravedlnosti, pokoje, lidské důstojnosti a solidarity ve společnosti ve světle sociálního učení katolické církve.

Navazuje na poslání církve přispívat k budování společnosti založené na respektu k člověku, ochraně lidských práv, odpovědnosti za společné dobro a péči o nejzranitelnější.

Sleduje aktuální společenské otázky, podporuje dialog a přináší podněty k tématům míru, sociální spravedlnosti, chudoby, migrace, ochrany stvoření či etiky veřejného života.

Svým názvem navazuje na mezinárodní iniciativu „Iustitia et Pax“ („Spravedlnost a mír“), kterou po Druhém vatikánském koncilu podpořil papež sv. Pavel VI. Dnes jsou témata spravedlnosti a pokoje součástí agendy vatikánského Dikasteria pro službu integrálnímu lidskému rozvoji.

Předsedou Rady Iustitia et Pax Česká republika je plzeňský biskup Tomáš Holub.

cirkev.cz

Adam Michna z Otradovic (1600–1676)

„Nejvýznamnější představitel české duchovní barokní písně“

Mgr. Markéta Prouzová

Kdo by neznal jednu z nejkrásnějších vánočních písní „Chtíc, aby spal“? Také jsem ji svým synům zpívala, když byli malí. Díky působivé melodii a osobitému textu zlidověla a bývá často zařazována do programu vánočních koncertů různých interpretů.

Nejedná se ale o lidovou koledu, jejím autorem je skladatel a básník Adam Michna z Otradovic, který patřil k nejvýznamnějším osobnostem české rané barokní hudby a zásluhou svých sbírek písní Česká mariánská muzika, Loutna česká a Svatoroční muzika bývá považován za zakladatele české duchovní barokní písně. V letošním roce si připomínáme 350 let od jeho úmrtí.

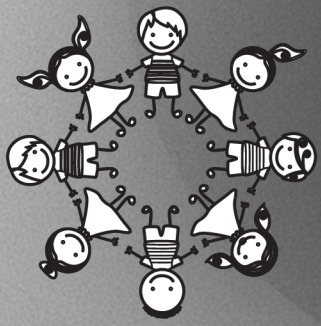
O soukromí Adama Michny z Otradovic víme jen málo. Byl váženým měšťanem Jindřichova Hradce, kde prožil většinu svého života. Studoval na jezuitském gymnáziu, které bylo zároveň centrem vzdělanosti a kultury. Působil jako varhaník v kostele Nanebevzetí Panny Marie, vyučoval hudbu a zpěv. Po smrti své první ženy se ve vysokém věku znovu oženil a z vlastních zdrojů založil fundaci na podporu chudých hudebně nadaných studentů. Zůstal patrně bezdětný.

Michnova hudba byla už ve své době překvapivě moderní. Reagovala na nejnovější trendy, které k nám přicházely z Itálie, což svědčí o Michnově vzdělanosti. Zároveň je ale melodická, snadno zapamatovatelná a zpěvná. Perfektně vystihuje myšlenku písně, a proto působí i dnes tak přirozeně.

Texty písní jsou básně na vysoké umělecké úrovni. V době, kdy v liturgické hudbě měla dominantní postavení latina, Michna psal duchovní verše kultivovanou a srozumitelnou češtinou. Je v nich znát cit pro rytmus i zvukomalbu. Používá bohatou barokní symboliku a slovní zásobu každodenního života, aby vyjádřil duchovní myšlenky srozumitelným způsobem.

V Loutně české je to například motiv svatby, ženich a nevěsta jako alegorie vztahu duše a Krista. Píseň Andělské přátelství zaznívá při svatebních obřadech i v současnosti. V České mariánské muzice oslavuje Pannu Marii prostřednictvím obrazů květin či nebeských těles. Právě z této sbírky pochází i píseň Chtíc, aby spal. Ve Svatoroční muzice věnuje pozornost jednotlivým obdobím církevního roku a duchovnímu odkazu svatých.

Michna jako jeden z prvních dokázal propojit kvalitní českou poezii s hudbou evropské úrovně. Jeho tvorba má v sobě něco mimořádného. Vznikala v nelehké době, kdy Evropa procházela třicetiletou válkou i opakujícími se morovými epidemiemi, v českých zemích byl neklid a lidé hledali útěchu a naději. Možná právě proto dokáže vyjádřit emoce, které jsou lidem blízké bez ohledu na jejich vzdělání či původ a oslovuje posluchače i po téměř čtyřech stoletích.

FarLístek

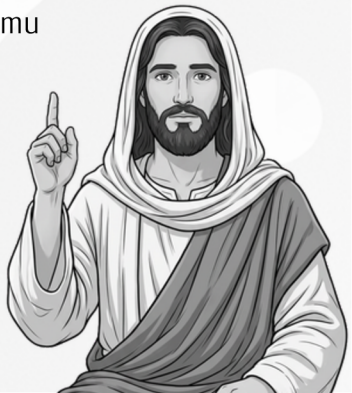
Příloha Farních listů věnovaná dětem

Ježíš a Zacheus

V zářijovém čísle jsme společně otevřeli nový školní rok příběhem z Ježíšova života. Teď přichází další setkání, které nám může být blízké i dnes.

V říjnu a listopadu se už většinou vracíme k běžnému rytmu – do školy, do kroužků, mezi kamarády i do našich každodenních povinností. A právě v tomto čase se můžeme ptát: Jak se chovám k lidem kolem sebe? Dokážu si všimnout někoho, kdo je třeba trochu jiný nebo kterého ostatní nemají rádi?

Proč právě Zacheus?
Zacheus byl člověk, kterého ostatní odmítali. Ježíš se mu ale nevyhnul. Naopak – zastavil se u něj, oslovil ho a dal mu najevo, že i on je pro něj důležitý.

Příběh Zachea nám připomíná, že Ježíš vidí člověka jinak než ostatní. A možná nás také zve, abychom se tak učili dívat na druhé i my.

Ježíš vidí každého

Příběh z evangelia podle Lukáše: Lk 19 : 1–10

V Jerichu žil bohatý výběrčí daní jménem Zacheus. Toužil spatřit Ježíše, který procházel městem. Byl ale malé postavy, proto neměl šanci ho uvidět.

Napadlo ho, že poběží napřed a vyleze na strom, aby na Ježíše dobře viděl, až půjde kolem.

Když Ježíš přišel k tomu místu, pohlédl vzhůru a promluvil na Zachea.

Zacheus rychle slezl a s radostí ho přijal. Všichni ostatní však reptali, že Ježíš šel k hříšnému člověku.

Zacheus se zastavil a slíbil napravit své špatné jednání. Ježíš mu řekl: „Dnes přišlo spasení do tohoto domu. Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo.“

Co si z příběhu můžeme odnést:

- Každý má možnost se změnit k lepšímu.
- Ježíš přichází ke všem, i k těm „ztraceným“.
- Naučme se napravovat své chyby, např. omluvou.
- Opravdová změna srdce vede k činu.

Kladení modlitebních nástrah

„Uvádíme do poddanství každou mysl, aby byla poslušna Krista…“
2. Korintským 10:5

Když čteme, že máme „uvádět do poddanství každou mysl“ (viz 2. Korintským 10:5), napadá nás, že jde o zajímání hříšných myšlenek a jejich odstraňování z naší mysli. A je to tak. Jde ale také o zachycení tvůrčích myšlenek a jejich udržení v mysli. Kromě toho tento verš znamená i to, že máme bedlivě sledovat každé slovo, každou myšlenku, každý dojem i každé zjevení inspirované Božím Duchem.

Aramejské slovo pro modlitbu znamená „klást nástrahu“. Často si myslíme, že modlitba není nic víc než slova pronášená k Bohu. Možná je to ale něco víc. Modlitbou jsou i chvíle, kdy k nám Bůh promlouvá ve snech, touhách, vnuknutích, dojmech a představách. Modlitba je mechanismus, jehož pomocí se rodí a zachycují Boží myšlenky. A právě naše modlitební schopnost nakonec určuje náš tvůrčí potenciál. Jedním ze způsobů, jak položit „modlitební nástrahu“, je vést si modlitební deník. Psaní deníku je v naší kultuře plné úkolů jednou z nejvíc přehlížených a podceňovaných duchovních disciplín. Tvůj deník zachycuje tvou cestu. Ukazuje ti, jak daleko jsi došel a jakou cestu máš ještě před sebou. Připomíná ti Boží milost ve chvílích, kdy jsi klopýtl, a jeho věrnost, která tě přivedla zpět na správnou cestu. Když si připravíš „modlitební nástrahu“, zachytíš každou zkušenost a vytěžíš z ní moudrost, aby ses stal lepším a silnějším. Potřebuješ si „zapsat zjevení či vidění“ (viz Abakuk 2:2). Někteří to dělají digitálně, jiní pomocí pera a papíru. Důležité je, aby sis zaznamenával, co Bůh dělá ve tvé hlavě, ve tvém srdci a ve tvém životě.

Večery chval v Luhačovicích a v okolí

Jakub Hájek

Drazí přátelé,
je jedna píseň, jeden zpěv, ale dva různé postoje. Můžeme vidět dobrou křesťanskou píseň anebo modlitbu – konkrétní místo pro setkání s Bohem. Právě ona modlitba skrze písně je modlitba chval, kterou u nás ve farnostech můžeme z Boží štědrosti již přes dvě léta pravidelně navštěvovat. Je to čas, kdy se můžeme společně setkávat a jako jeden lid velebit Boha.

„Ty sám jsi svatý, trůníš uprostřed izraelských chval.“ (Žalmy 22:4)

On sám je s námi, je na svém trůnu a my přímo před ním, před naším Pánem. Je to setkání s živým Bohem, v kterého věříme. Z vlastní zkušenosti mohu říci, že modlitba chval je speciální čas, kdy zažívám Boží blízkost, to, že není vzdálený někde v nebi, kde ho uvidím, až zemřu, ale je reálný a můžu ho vidět už nyní. Vidět zrakem víry a vnímat to, že skutečně je. Těžko se to popisuje, protože setkání s Bohem – tím kdo nás přesahuje – je těžko popsatelné, přesto ale tak hmatatelné a krásné.

Pro nás, jako věřící křesťany, by mělo být běžné setkávat se s Bohem, podobně jako to měli učedníci v evangeliích. Měli bychom každý den ve svých rodinách, pracích i odpočinku žít to, že Bůh je naším vzorem, tím, kým se chceme stávat. Možná se vám to zdá úplně vzdálené, ale věřím, že stačí toužit, hledat a nechat Boha konat. Věřím, že On – dobrý Bůh – se o zbytek postará.

Modlitba chval je čas, kdy chválíme Boha přes všechny okolnosti, radosti i strasti. Zaměřujeme se na něj a snažíme se mu zcela odevzdat, neboť on je láska, naděje, řešení, povzbuzení, napravení, usvědčení, uzdravení, osvobození, budování…

Boha můžeme chválit různými způsoby – písněmi, vlastními slovy, vlajkami. Můžeme zvedat ruce, klečet, plakat, smát se, nebo neprožívat nic zvláštního. Každý to může mít jinak.

Během adorací a chval se dějí zazraky. I dnes je to možné, jak nám to prorokoval sám Ježíš: *„Amen, amen, říkám vám: Kdo věří ve mne, bude dělat skutky, které dělám já. A bude dělat ještě větší skutky, neboť odcházím k Otci.“ (Jan 14:12)* I Ježíš se setkával se svým otcem, chválil ho, odevzdával se do jeho vůle. A když něco říkal, tak věděl, proč to říká a jeho slovo mělo moc. Tak proč zrovna toto by neměla být pravda? Modlitba chval je místem, kde můžeme zažívat tuto pravdu a moc Božích slov a jeho přítomnosti.

I letos se budeme setkávat k modlitbě chval, jen trochu v jiném formátu. Budeme střídat večery chval v Luhačovicích s modlitbou za naše město – někdy se tedy sejdeme v kostele, jindy vyrazíme na kopec nebo do některé z kaplí v okolí. Konkrétní termíny a více informací najdete na plakátcích na nástěnkách.

Drazí přátelé, povzbuzuji nás, ať hledáme, ať dáme Bohu šanci, aby nás překvapil, ať už při modlitbě chval nebo kdekoli jinde. Přeju nám, ať žijeme to, že Bůh je živý, ať se s ním setkáváme, ať ho reálně poznáváme a známe. Všichni lidé, velebme Pána, chvalme a oslavujme ho navěky. Amen.

Seznamte se s knihou

Na konci naší krásné pouti do Bílé Vody a Račího údolí mi paní Martina dala velmi zajímavé knihy vydané Hnutím Brontosaurus, autoři Michaela N. a P. M. Přinášejí pohled na „**Zmizelé Jesenicko**“.
Vybírám část, která nese název Poutní místa. To proto, že nám připomíná místa, jež jsme navštívili nedávno. A pro ty, kteří na pouti nebyli, to může být inspirace.

Kaple sv. Antonína Paduánského v Javorníku

Na začátku se dostáváme do období válek o Slezsko, kdy asi v roce 1744 se v lese za zámkem Jánský vrch usadil prapor Chorvatů. Vojáci trpěli nedostatkem vody, proto kopali a hledali tak dlouho, až nalezli vydatný pramen. Jejich velitel, zručný řezbář, zhotovil z vděčnosti z lipového dřeva sošku sv. Antonína a zavěsil ji na strom nad pramenem. Po válce byla na tom místě vystavěna dřevěná kaple.
V 90. letech 19. století nechala novou zděnou kapli vybudovat E. Lorentzová, manželka místního koželuha, jako poděkování za záchranu svého syna. To už se na tomto místě pravidelně pořádaly oblíbené poutě, vždy kolem 13. června, svátku sv. Antonína Paduánského.
Tradice poutního místa s odsunem německého obyvatelstva nezanikla. 15. června 1947 se zde konala první poválečná pouť. O další době nejsou zprávy. Zřejmě to byly v důsledku neblahých politických poměrů pouze tiché individuální návštěvy.
Změnu přinesl až rok 1990, kdy došlo k rozsáhlé opravě kaple.

V knize čteme, že...

Obnova náboženského života přinesla spolu s dokončením rekonstrukce v roce 1991 oživení poutní tradice. Téměř dva tisíce poutníků vyrazilo v neděli 16. června 1991 od javornického farního kostela v procesí za doprovodu dechové hudby ke kapli sv. Antonína, kde duchovní správce javornické farnosti Jan Valiga sloužil mši. Pod kaplí podobně jako v časech před druhou světovou válkou stály stánky s občerstvením a devocionáliemi.
Velkou událostí pak byla pouť v roce 1993,

které se zúčastnil olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner, jenž zavítal do Javorníku. Dopoledne posvětil nový mramorový obětní stůl ve farním kostele Nejsvětější Trojice a prapor místního hasičského sboru, odpoledne provedl vysvěcení obnovené kaple. Zároveň s téměř všemi kněžími jesenického děkanátu koncelebroval poutní mši svatou.

V roce 1997 byla z vlčického kostela zapůjčena socha Panny Marie, která měla nahradit původní sochu Bohorodičky, jež byla ukradena. V dalších letech se každoročně konaných poutí účastnily stovky věřících, přičemž část poutníků přicházela i ze sousedního Polska.

Ke kapli sv. Antonína se lze dostat z javornického náměstí po červené turistické značce. Cesta trvá necelou hodinku. Ještě kratší přístup je po naučné stezce Rychlebskými horami, po níž lze dojít ke kapli z Račího údolí.

Zdena

Foto z pouti do Bílé Vody (socha sv. Antonína, společné foto v Šumperku): Antonín Miškařík

Co se událo v našich farnostech

Farní tábor v Korytné

Ve dnech 16.–22. 8. se v Korytné konal farní tábor s tématem misionáři. Jelo s námi 19 dětí z farnosti a okolí a staralo se o ně 8 vedoucích. Celý týden si děti zkoušely, jaký je život misionáře: příběhovými hrami procházely cestu do cizí země, učily se porozumět lidem, kteří žijí jinak než my, a hledaly, jak jim předat víru. Každý večer jsme zakončili modlitbou a předáváním bavlnek – kdokoli z tábora mohl komukoli poděkovat nebo se omluvit za to, co se přes den stalo.

Prozkoumali jsme okolí Korytné a vyrazili také do aquaparku v Uherském Brodě. V úterý za námi přijel duchovní i s bývalým vedoucím Kubou Hájkem. Strávili s námi celý den, hráli s dětmi hry a odpoledne jsme společně slavili mši. Děkujeme kuchařkám za skvělé jídlo a vedoucím, kteří týden věnovali svůj volný čas dětem. Děti odjížděly s novými kamarády a snad i s něčím, co jim v srdci zůstane. Za rok na viděnou!

Max a Kačka

Pouť do Bílé Vody

Máme za sebou třídenní farní pouť. Krásnou, zdařilou. Zavedla nás do Šumperka, Bílé Vody, na polskou stranu Jeseníků a do Rychlebských hor. Do Račího údolí, kde nás čekal skutečně POKOJ a DOBRO. Krásná příroda, milí a přátelští lidé a veškerá potřebná péče.

Přinášíme několik dojmů našich farních poutníků:

S vděčností a radostí v srdci: Vzpomínka na naši farní pouť do Bílé Vody

Když se kalendář přehoupl k začátku září, přišel čas naší společné pouti do Bílé Vody. S jakou radostí a očekáváním jsme opět všichni nasedali do autobusu! Člověku se až svírá srdce vděkem, když vidí, s jakou péčí, láskou a obětavostí pořadatelé celý tento čas připravují. Organizace byla od prvního do posledního okamžiku výborná a věřím, že mluvím za nás za všechny, když řeknu, jak moc jsme byli spokojeni. Je nesmírně krásné vědět, že máme mezi sebou lidi, kteří neváhají věnovat svůj čas a energii tomu, abychom společně mohli

prožít tak požehnané chvíle. Naše společenství našlo své hřejivé útočiště při ubytování v Račím údolí, kde jsme se potkali s neskutečně fajn a pohostinnými lidmi. Člověk se tam hned od prvního okamžiku cítil přijatý a jako doma.

Program byl bohatý a plný nezapomenutelných zážitků.

Sledovali jsme tradici v ručních papírnách ve Velkých Losinách, obdivovali divokou přírodu u vodopádu v polském Międzygórze, prošli se po vznešeném zámku Marianny Orańskiej.

Obrovským zážitkem pro nás všechny byla návštěva Zlatých dolů (Kopalnia Złota v Złotém Stoku). Když jsme nasedli do tamního podzemního vláčku, jako by se zastavil čas. Pro spoustu z nás to byl okamžik, kdy jsme si s úsměvem na tváři vzpomněli na dětství a na tu čistou, dětskou radost z objevování.

Po celou dobu s námi byla úžasná průvodkyně. Provázela nás všemi těmi krásnými místy nejen s obrovským přehledem a množstvím zajímavých informací, ale především s lidským humorem a jemnou nadsázkou, která nám nejednou vykouzlila úsměv na tváři a prosvětlila celý den.

Vracela jsem se domů s hlubokou vděčností v duši. Děkuji Bohu za čas, který jsme spolu mohli prožít, za ochranu na cestách, za nová přátelství a za to, že tvoříme takové nádherné farní společenství. Kéž nás milost a pokoj z této pouti provází i ve všedních dnech!

Jana Buriánková

Drazí farníci,

pro ty, kteří nemohli jet s námi na pouť a zakusit tu krásu POKOJE A DOBRA jako my, píšu tyto řádky.

Šumperk – u kostela Sv. Jana Křtitele nás čeká Otec Slavomír, šumperský děkan. Společně slavíme mši svatou a také přijímáme pozvání na kávu a zákusky do farní kavárny. Bylo to mňam, mňam, děkujeme.

Rychlebské hory – Penzion Račí údolí. Nedotčená příroda, smíšené lesy, průzračný vzduch, klid a ticho. Vítá nás Martina a obětavě se nám věnuje. Společná procházka po okolí Tančírny. Hezké ubytování, výborná večeře a rautové snídaně, skvělý personál. Nezapomenutelné večery, povídání o Rychlebech s Michalem, taneční pásmo Borůvěnky, zpěv při kytaře. Úžasné.

Bílá voda – nejsevernější obec Jesenicka. Místo bolesti a utrpení.

Muzeum – komentovaná prohlídka:

1. internace řádových sester
2. po stopách Mariany Oranžské, nizozemské princezny

Díky, Soňo! Úžasná a neúnavná! Celý den s námi!

Po mši svaté prohlídka hřbitova řádových sester, hrob Matky Stanislavy Ernstové +1968. Výroba hostií.

Polsko – Zloty stok – hutnické centrum, těžba zlata, mincovna. Nezapomenutelná jízda vláčkem.

Palác Kamieniec Zabkowicki – perla Dolního Slezska. Prohlídka zámku a zámeckých zahrad. Když otevřete svá Srdce, pocítíte pokoj a dobro...

Velké poděkování patří i Otci Janu Stonovi a jeho spolupracovníkům.

Světlana Bernátková

Pane, chválím Tě že jsi tak dobrý. Jsem vděčná, že jsem mohla jet na farní pouť do Bílé Vody.
Nejvíce mě zaujalo Račí údolí, kde jsem více než před 38 lety byla na pionýrském táboře. Bylo to pro mě tehdy velmi náročné, být daleko od domova.
Zato teď to byl krásný zážitek. Návštěva všech poutních míst mě nadchla.
Určitě bych se chtěla do Jeseníků ještě někdy podívat. Velká vděčnost za všechno a všechny.

Hana Jahodová

Tato pouť mě velmi oslovila. Děkuji Bohu, že mně dal sílu, abych všechno zvládla.
V Šumperku, naší první zastávce, čekal s úsměvem pan děkan Sulowski, který spolu s P. Janem sloužil mši svatou a seznámil nás s historií krásného kostela Sv. Jana Křtitele. Krásný, ale bohužel často poloprázdný. I v neděli.
Pohoštění v kavárně, která patří k areálu kostela, bylo velmi milé a chutné – voňavé borůvkové koláče a vyhlášené trubičky.
Ve Velkých Losinách nás čekala zajímavá prohlídka postupu při výrobě ručního papíru. Hotové výrobky v podnikové prodejně byly důkazem toho, že třeba přání na krásném ručním papíře má velkou cenu i dnes.
Račí údolí nás přivítalo malebnou přírodou a prostředím, z něhož vyzařoval pokoj a dobro. Bylo tam velice krásně, děkujeme!
Bílá Voda se svou bohatou historií, to byl nevšední zážitek umocněný pozoruhodným uměním paní Soni, která nás provázela po celý den.
Osud řeholních sester, které byly vytrženy ze svého prostředí a násilně soustředěny na co nejvzdálenějším místě, aby „nebyly špatným příkladem pro pracující lid“, nejvíce působí na hřbitově, kde tyto sestry odpočívají. Jejich počet je odhadován na 700.
Provázeni neúnavnou paní Soňou jsme zhlédli výrobu hostií, jedinou v našem státě, ale také oplatek, které jsou vždy vítaným dárkem.
Nevšedním zážitkem byla návštěva Zlatých dolů – Kopalnia Zlota, zámek Mariany Oranžské i divoká krása vodopádu a okolní přírody v polském Miedzygórze.
Vracela jsem se spolu s ostatními plná radosti a vděčnosti.

Irena Juráková

Pouť do Bílé Vody byla úžasná, navštívili jsme spoustu zajímavých míst. Nejvíce se mne dotkla návštěva kostela v Bílé Vodě, kdy jsem mohla být na místě, které si prošlo pohnutou historií, ať se to týkalo sudetských Němců nebo internace řádových sester. Seděla jsem v lavici, do které byla vyryta německá jména. Lavice kdysi byly plné řádových sester. Místo, které bylo promodlené a které má nyní 3 farníky.
Velmi se mě to vnitřně dotklo a přijela jsem rozhodnutá vydat se na Cestu pokoje, která vede z Bílé Vody do Králíků a vyprošovat potřebné milosti pro tato místa.
S velkou vděčností velké díky všem organizátorům a Martině, která se o nás starala.

Radmila Holubová

Púť pro robky

Púť pro robky je pěší putování na Provodov pro všechny ženy z našich dědin i blízkých farností. Letos se tato akce konala podruhé a i tentokrát se těšila velkému zájmu.

Odvážnější robky vyrazily za deštivého počasí brzy ráno od slopenského kostela Sv. Rocha. Od půl deváté byl pak sraz pro všechny účastnice na hornolhotské faře, kde čekalo drobné občerstvení – káva a koláčky. S příchodem prvních poutnic se začala rozjíždět i atmosféra, tolik typická pro ženy. Některé z nás se neviděly od loňské pouti, takže to v místnosti hučelo jako ve včelím úle a opravdu jsme se všechny radovaly ze setkání. V kostele sv. Diviše nám na cestu požehnal a slovem povzbudil P. Jan Mach, který přijel z újezdské farnosti. Potom už nás čekala cesta. Putovaly jsme přes kopce, modlily se růženec, zpívaly mariánské písně a také ochutnaly výborné domácí likéry. Protože i to k putování našima kotárama prostě patří. Po příchodu na Provodov už den utíká velmi rychle. Vydatný oběd v hospodě, svátost smíření a příprava na mši svatou, kterou nám přijel sloužit P. Tomáš Strogan. Ve svém kázání se myšlenkami dotkl také nás žen – našich různých povah, vlastností a rolí, které v životě zastáváme. Společně jsme mohly přemýšlet nad příběhem Marie a Marty. Nad tím, jak každá z nich prožívá svou víru jinak, a přece mají obě své nezastupitelné místo. Během mše jsme si z plna hrdla zazpívaly, přesně tak, jak to roby na Valachoch umí. Zpáteční cesta už byla individuální. Některé účastnice jely domů autem, jiné se do svých rodných končin vydaly opět pěšky.

Navzdory mnoha akcím, které se v tento den v okolí konaly, si téměř 60 žen našlo čas na Pána a modlitbu. A to je obrovské posilnění pro všechny poutnice, ze kterého můžeme čerpat i do dalšího roku.

Tak příští podzim zase, robky, na viděnou!

Radka Hanusová

Farní den

V neděli 13. září jsme se mohli potkat u pozlovské fary. Farníků bylo hodně, z toho i spousta dětí, které si to moc užily:

Farní den se mi líbil, bylo tam spoustu aktivit nejen pro děti – skákací hrad, malování na obličej, zvířátka z balónků, vyrábění pro děti, mini fotbálek a občerstvení. Ze všeho se mi asi nejvíc líbilo vyrábění, malování na obličej.

Tereza Bětíková, 11 let

Sudety dobyté i dobité

Sudety, sudetští Němci je téma, které rozděluje mnohéz nás i v dnešní době. Připomeňme si nedávný sjezd Sudetských Němců v Brně, jaké emoce, dezinformace a vášně vyvolával a mnozí politici při tom velmi aktivně vystupovali a burcovali své voliče.

Dne 11. 9. v našem farním sále proběhlo jedinečné setkání dvou novinářů, komentátorů a cestovatelů Luboše Palaty a Jiřího Peňáse, téma Sudety získané i zničené, zdevastované. Byli jsme svědky, že diskuse může být vedena slušně a kultivovaně,n i když máte rozdílný názor na mnohé věci a současné dění u nás i v Evropě.

Možná nevíte, že název Sudety je snad keltského původu a znamená Kančí hory, mnozí jej znají pod názvem pohraničí. Německé osadníky pozvali již Přemyslovci, aby kolonizovali území, kde Čechové nechtěli žít – v hlubokých lesích a horách. Zde po staletí žili Němci a Češi a jejich vzájemný vztah nemusel být vždy idylický.

Osudový omyl sudetských Němců bylo uvěřit ideologii nacismu. Mnozí z nich skončili za války na východní frontě a nakonec následoval hromadný odsun z Československa, o kterém bylo rozhodnuto v Postupimi. Je třeba připomenout krvavé léto 1945 před samotným odsunem, kdy probíhaly divoké násilnosti rudých gard – Čechů na civilním německém obyvatelstvu, často pod rouškou odplaty za zločiny nacismu. Poznání naší nedávné historie přispívá i k pochopení současnosti a na osudu sudetských Němců můžeme vidět, jak se lidé nechají snadno zmanipulovat, zfanatizovat, uvěří propagandě a často nevinní za to kruté zaplatí.

Zbyněk Lekeš

Borůvěnky v Luhačovicích

Rychlebské hory, jedno z nejkrásnějších pohoří v naší zemi, ale také kraj poznamenaný poválečným odsunem německého obyvatelstva. A přesto z tohoto „Bohem zapomenutého kraje“ k nám přijely usměvavé ženy, svěží a radostné a přinesly písně a tance vyjadřující lásku k rodnému kraji. Rodném? Ano, Borůvěnky, jak se jmenuje soubor, který se v sobotu 19. září představil u kostela Svaté Rodiny, tvoří většinou děvčata, která se již narodila v Rychlebských horách.

Klára Ketnerová, která má velkou zásluhu na vzniku písní tvořících repertoár souboru, vzpomíná na své pocity při studiu na vysoké škole: „Všichni odněkud byli, měli své tradice, písně, dokonce tradiční jídlo a byli na to hrdí“. Tehdy ji napadlo: „A co my z Rychlebských hor? Je něco, co nás spojuje“?

Někdy v té době se začal rodit příběh o tom, jak v kraji bez tradic vytvořit mezi lidmi pocit sounáležitosti a vztahu k místu, kde žijí.

Byly složeny písně na oslavu kraje, objevily se pořady na sociálních sítích, nadšenci dokonce vytvořili i tradiční pečivo. Do této činnosti byly zapojeny školy i školky. Byla uspořádána první vystoupení s příznivými ohlasy.

Co dál? Písně zněly, chyběly však tance. A tehdy přišla Martina Rabenseifnerová s úmyslem obnovit slavnost k úctě svaté Kateřiny, jíž je zasvěcen kostel v Uhelné.

A tak byly osloveny první ženy, ty poslaly poselství dalším a zrodil se soubor Borůvěnky“. Dva měsíce příprav a nacvičování a na sv. Kateřinu vloni poprvé vystoupily. Ohlas byl značný, podařilo se. Od té doby mají za sebou řadu vystoupení, to poslední u nás.

A optimistický závěr. Mezi dospělými ženami byla i pětiletá Viktorka, která mi pyšně oznamovala, že je Borůvěnka. Díky, milé Borůvěnky, za vaše milé vystoupení. Máte náš obdiv!

Zdena

Co nás ve farnostech čeká

Neděle 4. 10. / Ludkovice
Pouť k Panně Marii Růžencové ve 14.30

Neděle 11. 10. / Pozlovice
Svatohubertská mše svatá v 10.00

Neděle 11. 10. / Horní Lhota
Hody ke cti sv. Dionýzia v 8.30 a 10.00

Neděle 18. 10. / Dolní Lhota
Milion dětí se společně modlí růženec

- V kostele v 9.30

Neděle 18. 10. / Kladná-Žilín
29. výročí posvěcení kostela v 11.30

Pátek 23. 10. / Dolní Lhota
Beseda s Mgr. Františkem Talířem

- V kulturním domě v 18.30

Sobota 24. 10. / Valašské Klobouky
Setkání ministrantů z našeho děkanátu

Neděle 25. 10. / Horní Lhota
Výročí posvěcení kostela v 8.30

Neděle 25. 10. / Komonec
Mše svatá ve 14.30 (za přízniv. počasí)

Sobota 31. 10. / Luhačovice
Modlitba chval v 19.30

- Zveme i všechny biřmovance na spol. modlitbu před přijetím sv. biřmování

Pátek 6. 11. / Luhačovice
Cestovatelská přednáška o Nepálu

Sobota 7. 11. / Biřmování v Dolní Lhotě

Neděle 8. 11. / Dolní Lhota
12. výročí posvěcení kostela

- 10.15 mše sv. s novokněžským požeh.

Neděle 8. 11. / Pozlovice
Hody ke cti sv. Martina

- Mše sv. v 8.00 a 10.00
- 11.30 scénka ze života sv. Martina

Pondělí 9. 11. / Adorační den, Pozlovice

Pátek 13. 11. / Luhačovice, farní sál
Beseda s Pavlem Hoškem

Sobota 14. 11. / Řetechov
Mše sv. ve 14.30 ke cti sv. Anežky České a výročí 85 let SDH

Sobota 21. 11. / Luhačovice, kostel
Benefice pro mozaiku v 18.00 – koncert ZUŠ Luhačovice a Simony Procházkové

Sobota 28. 11. / Luhačovice, farní sál
Výroba adventních věnců

Neděle 29. 11. / Ludkovice, kaple
Modlitba za naše domovy v 17.00

Středa 2. 12. / Luhačovice, kostel
Koncert sboru SG Velehrad

Dušičková pobožnost na hřbitovech

1. 11. Luhačovice ve 14.30
1. 11. Horní Lhota v 15.00
2. 11. Pozlovice po mši svaté
4. 11. Ludkovice v 16.30

Farní listy. Neprodejné. Vydává: Římskokatolická farnost Luhačovice a Pozlovice pro vnitřní potřebu svých farníků. Adresa: Duchovní správa v Luhačovicích, Pod Kamennou 1000, 763 26 Luhačovice. E-mail: faluhacovice@ado.cz, FB: facebook.com/farnostluhacoviceapozlovice, web: www.luhacovicefarnost.cz.
Redakční rada: Bc. Klára Bětíková, Bc. Karolína Kunorzová, Mgr. Zdenka Pančochová, pod vedením P. Mgr. Jana Stona.
Své příspěvky můžete zasílat na **redakcefarnilisty@gmail.com** do 12. dne předcházejícího měsíce.

Nepál – cesta pod střechu světa – Karel Thomayer

Nepál je země, která si v posledních desetiletích prošla mnoha těžkými zkouškami. Politické změny, chudoba, ničivá zemětřesení, povodně výrazně zasáhly život místních lidí. Přesto jsme potkávali neobyčejně houževnaté, pracovité a odolné lidi, kteří jsou zvyklí žít v podmínkách, které si u nás dokážeme jen těžko představit.

Nepál je ale hlavně země plná kontrastů. Na začátku naší cesty jsme poznávali hlavní město Káthmándú, jeho rušné ulice, starobylé chrámy, stúpy a památky. Člověk se zde během několika hodin ocitne v úplně jiném světě, než na jaký jsme zvyklí u nás.

Pak už ale přišel čas vydat se do hor. Z Káthmándú jsme **vrtulníkem zamířili do Lukly**, odkud začala naše cesta pěškydo města Šerpů Namche Bazar. Každý další den jsme stoupali výš – ubývalo zeleně, přibývalo kamení, sněhu a obrovských horských štítů.

Přes **Gokyo** s jeho nádhernými ledovcovými jezery jsme pokračovali k jednomu z nejnáročnějších míst celé trasy – **sedlu Cho La Pass ve výšce kolem 5 400 metrů**. Čekal nás led, sníh, prudké stoupání, a především vysoká nadmořská výška. Tady už si člověk velmi dobře uvědomí, že v Himálaji se nedá nic uspěchat.

Za sedlem jsme pokračovali směrem k **Lobuche**, pod kterým se tyčí šestitisícový vrchol **Lobuche East (6 119 m)**. Krajina kolem nás už byla téměř bez vegetace a každý krok byl znatelně náročnější. Noční výstup a ranní mrazivý rozbřesk na vrcholu patřil k nejsilnějším zážitkům celé cesty.

Dalším cílem byl **Everest Base Camp ve výšce 5 364 metrů**. Dostali jsme se až pod nejvyšší horu světa, ale cesta tím ještě nekončila. Čekal nás návrat zpět novými cestami, další kilometry v nohách a postupný sestup do nižších poloh.

O této cestě bych vám rád vyprávěl prostřednictvím fotografií a osobních zážitků. **Od prvních kroků v Káthmándú, přes let do Lukly, Namche Bazar, Gokyo, Cho La Pass a Lobuche až k Everest Base Campu.**

Cestovatelská přednáška – ŠESTKA

6. listopadu 2026 | 18:00

Farní sál Luhačovice

Přijďte se společně vydat na cestu do srdce Himálaje.

JAK MŮŽEME MĚNIT SVĚT K LEPŠÍMU

Beseda s poslancem Mgr. Františkem Talířem

23. 10. 2026 | 18:30
KD DOLNÍ LHOTA

František Talíř pochází z jihočeských Zubčic. Vystudoval historii a operní zpěv. V letech 2020–2024 působil jako vicehejtman Jihočeského kraje, dnes je náměstkem ministra životního prostředí. V roce 2025 byl zvolen poslancem. O rok později byl zvolen místopředsedou strany.

Dávat lidi dohromady! Tímto heslem se řídí v životě i v politice. Mezi jeho hlavní politické priority patří ochrana přírody a krajiny, nezávislost veřejnoprávních médií a mezinárodní spolupráce, včetně podpory Ukrajiny.

Mimo politiku žije sportem, hudbou a pěším putováním. A také projektem stavby nové kaple Sv. Jakuba v rodných Zubčicích.

ANDĚL S POLÁMANÝMI KŘÍDLY

DUCHOVNÍ PROFIL KARLA KRYLA POHLEDEM PAVLA HOŠKA

Beseda o osobnosti a písních uhrančivého písničkáře, rebela, bouřliváka, básníka - malého velkého muže Karla Kryla.
Dne 13. 11. 2026 v 19. 00 hodin farní sál Luhačovice.

Pavel Hošek
Profesor religionistiky Univerzity Karlovy. Tvůrce úspěšných knih Evangelium podle Bohumila Hrabala, Evangelium podle Jaroslava Foglara, Chasidské příběhy.

HUDEBNÍ DOPROVOD FRANTIŠEK MALŮREK